

Саветодавна комисија за људска права

ТСС зграда Д-12, седиште мисије УНМИК-а, Приштина, Косово, електронска пошта hrar-unmik@un.org, телефон +381 (0)38 504 604 локал 5182

ОДЛУКА

Датум усвајања: 27. октобар 2011. године

Предмети бр. 95/09 & 96/09

Милан ПЕТРОВИЋ

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на заседању одржаном 27. октобра 2011. године,
уз присуство следећих чланова:

г. Марека НОВИЦКОГ, председавајућег
г. Пола ЛЕМЕНСА
гђе Кристин ЧИНКИН

Уз помоћ
г. Андреја АНТОНОВА, извршног службеника

Узевши у обзир изнад поменуте предмете, уложене сагласно члану 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права,

Након већања, обављеног такође и електронским путем, у складу са правилом 13 § 2 свог Пословника, одлучила је како следи:

I. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Обе жалбе су уложене 8. априла 2009. године и уписане су 30. априла 2009. године.
2. Дана 24. октобра 2009. године, Комисија је одлучила да споји предмете сходно правилу 20 свог Пословника.
3. Дана 10. марта 2010. године, Комисија је од жалиоца затражила додатне информације.
4. Жалилац је доставио свој одговор 22. марта 2010. године.

5. Дана 16. јуна 2011. године, Комисија је проследила спојене предмете Специјалном представнику Генералног секретара (СПГС) како би добила примедбе УНМИК-а на прихватљивост предмета.
6. Дана 2. септембра 2011. године, УНМИК је доставио свој одговор.

II. ЧИЊЕНИЦЕ

7. Жалилац је син г. Миће Петровића и гђе Радмиле Петровић.
8. Жалилац тврди да су његови родитељи киднаповани из свог стана у Таковици од стране припадника Ослободилачке војске Косова (ОВК) неког дана између 14. јуна 1999. године и 13. јула 1999. године, највероватније 7. јула или 8. јула 1999. године.
9. Жалилац саопштава изјаву сведока према чијем су наводу дана 14. јуна 1999. године идентификовани припадници ОВК упали у стан г. и гђе Петровић, испитивали родитеље жалиоца, извршили претрес стана и запленили вредне предмете из њега, укључујући новац, накит и оружје. Жалилац тврди да је, од тада, ОВК преузела контролу над зградом у којој се налази стан у коме су његови родитељи живели и ограничила њихово кретање. Према изјави истог сведока, који је наводно живео у истој згради, г. и гђа. Петровић су одвезени камионом на непознату локацију у ноћи између 7. јула и 8. јула 1999. године. Жалилац тврди да, од нестанка његових родитеља, у том стану живи албанска породица која је повезана са припадницима ОВК.
10. Жалилац даље тврди да је сазнао за нестанак својих родитеља дана 13. јула 1999. године, када је његов брат, г. Зоран Петровић, отишао са капетаном британског КФОР-а у Таковицу како би одвео своје родитеље на безбедну локацију. Г. Зоран Петровић је наишао на разваљена улазна врата и празан стан својих родитеља, са црвеном траком преко улаза на којој је писало да је стан под контролом ОВК. Након тога, жалиочев брат је са капетаном КФОР-а отишао у штаб ОВК у Таковици како би испитао где се налазе његови родитељи, али безуспешно.
11. Жалилац тврди да је нестанак његових родитеља пријављен УНМИК-у и Југословенском црвеном крсту, и да су кривичне жалбе против именованих лица поднете Министарству унутрашњих послова Србије.
12. Г. и гђа Петровић до данас нису пронађени.
13. Дана 9. децембра 2008. године, одговорности УНМИК-а у области полиције и правосуђа на Косову су престале, а мисија владавине права Европске уније на Косову (ЕУЛЕКС) преузела је пуну оперативну контролу у области владавине права, након саопштења председника Савета безбедности Уједињених нација, 26. новембра 2008. године (S/PRST/2008/44), којим се поздравља даље ангажовање Европске уније на Косову. Између 9. децембра 2008. и 30. марта 2009. године, сви списи кривичних предмета које је поседовало Одељење правде и полиција УНМИК-а предати су ЕУЛЕКС-у.

III. ЖАЛБЕ

14. Жалилац се жали на УНМИК-ов наводни пропуст да ваљано истражи нестанак његових родитеља. Он се такође жали на душевну бол и патњу, које су му наводно проузроковане овом ситуацијом.
15. Комисија је мишљења да се може сматрати да жалилац указује, тим редоследом, на повреду права својих родитеља на живот, загарантованог чланом 2 Европске конвенције о људским правима (ЕКЉП), као и на повреду свог права у смислу забране нечовечног и понижавајућег поступања, загарантованог чланом 3 ЕКЉП.

IV. ПРАВО

16. Пре него што почне да разматра меритум предмета, Комисија мора прво да одлучи да ли да прихвати предмете, узимајући у обзир критеријуме прихватљивости из чланова 1, 2 и 3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.

Наводно кршење члана 2 ЕКЉП

17. Жалилац се жали, у суштини, на недостатак адекватне кривичне истраге у вези са отмицом својих родитеља.
18. У својим коментарима, СПГС нема примедби на прихватљивост овог дела жалби.
19. Комисија је мишљења да жалбе везане за члан 2 ЕКЉП покрећу озбиљна чињенична и правна питања чије би разрешење требало да зависи од процене меритума. Према томе, Комисија закључује да овај део жалби није очигледно неоснован у смислу члана 3.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.
20. Нису установљени други разлози на основу којих би овај део жалби био проглашен неприхватљивим.

Наводно кршење члана 3 ЕКЉП

21. Жалилац наводи душевну бол и патњу које су му проузроковане околностима везаним за нестанак његових родитеља.
22. У својим коментарима СПГС тврди да, иако жалилац наводи да је претрпео душевну бол и патњу због поменутог нестанка, не постоје изричито наводи да је одговор УНМИК-а на нестанак г. и гђе Петровић проузроковао тај страх и патњу. Због тога је овај део жалби неприхватљив као очигледно неоснован.
23. Комисија се позива на судску праксу Европског суда за људска права која се тиче питања да ли се чланови породице нестале особе могу сматрати жртвама поступања које је супротно члану 3 ЕКЉП којим се забрањује нечовечно поступање. Европски суд прихвата такву могућност, што зависи од постојања „нарочитих чинилаца који доводе до тога да патња коју преживљава [члан породице] добије димензију и одлике различите од емоционалне туге каква се може сматрати неизбежном код особа које су у сродству са жртвом озбиљног кршења људских права“. Суд даље сматра да „у пресудне елементе спадају непосредност крвног сродства, конкретне околности везане за породични однос, мера у којој је члан породице био сведок предметних догађаја, ангажованост члана породице у покушају да прикупи информације о несталој особи и начин на који су надлежни органи одговорили на

такво распитивање“. Суд такође наглашава „да суштина те повреде не лежи толико у чињеници да је члан породице нестао, већ се односи на реакције и ставове надлежних органа на насталу ситуацију након што им је предочена“ (видети нпр. Европски суд за људска права (ЕСЉП) (Велико веће), *Чакићи против Турске*, бр. 23657/94, пресуда од 8. јула 1999., § 98, *ЕКЉП*, 1999-IV; ЕСЉП (Велико веће), *Кипар против Турске*, бр. 25781/94, пресуда од 10. маја 2001., § 156, *ЕКЉП*, 2001-IV; ЕСЉП, *Орхан против Турске*, бр. 25656/94, пресуда од 18. јуна 2002., § 358; ЕСЉП, *Базоркина против Русије*, бр. 69481/01, пресуда од 27. јула 2006., § 139; видети такође Саветодавна комисија за људска права, *Здравковић*, бр. 46/08, одлука од 17. априла 2009., § 41).

24. Комисија сматра да жалилац може да се позове на кршење члана 3 ЕКЉП чак и ако не постоји изричита референца на конкретне поступке надлежних органа ангажованих у истрази јер и пасивност надлежних органа и недостатак информација пружених жалиоцу могу да указују на нечовечно поступање надлежних органа према жалиоцу.
25. Комисија је мишљења да овај део жалби покреће озбиљна чињенична и правна питања, чије би разрешење требало да зависи од процене меритума. Према томе, Комисија закључује да овај део жалби није очигледно неоснован у смислу члана 3.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12 и одбацује приговор који је уложио СПГС.
26. Нису установљени други разлози на основу којих би овај део жалби био проглашен неприхватљивим.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

ПРОГЛАШАВА ЖАЛБЕ ПРИХВАТЉИВИМ.

Андреј АНТОНОВ
Извршни службеник

Марек НОВИЦКИ
Председавајући